

СОЦІАЛЬНЕ ЗНИЩЕННЯ НАЙБІЛЬШ УРАЗЛИВИХ КАТЕГОРІЙ ГРОМАДЯН В УКРАЇНІ

Міллер А.О., магістр права ORCID:
<https://orcid.org/0000-0002-6033-1800>
emailprivat.miller@gmail.com

Міллер А.О. Соціальне знищення найбільш уразливих категорій громадян в Україні.

Дослідження було направлене встановити, як саме державою захищаються права малолітніх дітей та осіб, котрі доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку.

Детально буде розглянуто такий вид гарантованої державної допомоги, як допомога при народженні дитини.

У зв'язку із тим, що допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку згідно із прийнятим у 2014 році Законом України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» була виключена, замість неї залишилася допомога при народженні дитини.

Цей Закон погодили і підписали 253 особи та 29 комітетів Верховної Ради України. Закон був визнаний конституційним згідно із прийнятим Рішенням Конституційного Суду України, котре погодили 15 суддів. У зв'язку із чим було порушено Конституцію України та частину 1 статті 442 ККУ щодо геноциду, тобто діяння, умисно вчиненому з метою повного або часткового знищення будь-якої національної, етнічної, расової чи релігійної групи шляхом створення для групи життєвих умов, розрахованих на повне чи часткове її фізичне знищення, скорочення дітонародження чи запобігання йому в такій групі.

В пояснювальній записці до цього Закону міністр фінансів України зазначив, що встановлення єдиного розміру допомоги при народженні дитини та скасування допомоги по догляду за дитиною до 3 років дозволить зекономити близько 3,5 млрд. гривень, які будуть спрямовані на соціальний захист найбільш уразливих категорій громадян.

Але після прийняття цього закону виплати допомоги вже не регулюються мінімальним прожитковим мінімумом, котрий щороку збільшується. Ігнорується інфляція і щорічне збільшення цін на продовольчі товари та комунальні послуги. Виплати стають фіксованими. Порушується частина 3 статті 46 Конституції України, де зазначено, що види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом. Прийняття цього закону створює умови для соціального знищення нації в цілому, геноциду населення.

Тому в цьому дослідженні буде детально проаналізовано, хто саме підписав цей Закон, та які наслідки для суспільства він вже приніс.

Ключові слова: порушення прав дитини, геноцид населення в Україні; порушення Конституції України; допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку; запобігання фінансової катастрофи; допомога при народженні дитини.

Miller A.O. Social destruction of the most vulnerable categories of citizens in Ukraine.

The research was aimed at determining how the rights of minors and individuals caring for children under the age of three are protected by the state.

The type of guaranteed state allowance known as childbirth assistance will be thoroughly examined in detail.

Due to the fact that assistance for childcare until the child reaches the age of three was excluded according to the Law of Ukraine “On Prevention of Financial Catastrophe and Creation of Preconditions for Economic Growth in Ukraine” adopted in 2014, it was replaced by childbirth assistance.

This Law was approved and signed by 253 individuals and 29 committees of the Supreme Council of Ukraine. The law was recognized as constitutional according to the decision of the Constitutional Court of Ukraine, which was agreed by 15 judges. In connection with this, the Constitution of Ukraine and Article 442, Part 1 of the Criminal Code of Ukraine regarding genocide were violated. It involves intentional actions aimed at the complete or partial destruction of any national, ethnic, racial, or religious group by creating living conditions for the group designed for its complete or partial physical destruction, reducing childbirth, or preventing it within such a group.

In the explanatory note to this Law, the Minister of Finance of Ukraine noted that the establishment of a single amount of the childbirth allowance and the cancellation of the childcare allowance for children up to 3 years old will save about 3.5 billion hryvnias, which will be directed towards social protection of the most vulnerable categories of citizens.

But after adoption of this law, aid payments are no longer regulated by the minimum subsistence level, which increases every year. Inflation and annual increases in prices for food and utilities are ignored. Payments become fixed. Part 3 of Article 46 of the Constitution of Ukraine is violated, which states that types of social benefits and assistance, which are the main source of existence, should ensure a standard of living not lower than the subsistence minimum established by law. The adoption of this law creates the conditions for social destruction of the nation as a whole, the genocide of the population.

Therefore, this study will thoroughly analyze who exactly signed this law and what consequences it has already brought to society.

Key words: violation of children's rights, genocide of the population in Ukraine; violation of the Constitution of Ukraine; childcare allowance until the child reaches three years of age; on prevention of the financial disaster; childbirth allowance.

Постановка проблеми. Розглянемо виплату допомоги при народженні дитини, котра надається під час догляду за дитиною до досягнення дитиною трьох років.

Була досліджена тема захищеності прав дітей та осіб, котрі доглядають за дитиною до досягнення дитиною трьох років. Постала необхідність більш детально розглянути соціальний захист прав населення, котрий гарантований державою. Тема даного вивчення з'явилася тому що ми з малолітньою дитиною теж перебували у декретній відпустці з вересня 2017 року по вересень 2020 рік, по догляду за дитиною до досягнення дитиною трьох років і щомісяця держава виплачувала нам допомогу у розмірі 860 гривень на місяць. Тому з'явилася необхідність з'ясувати, як на законодавчому рівні наші із дитиною права захищаються державою в цьому питанні, та чи відповідають виплати державної соціальної допомоги Конституції України [1], Міжнародним Законам та Законам України, в яких закріплені основні положення для усього законодавства в Україні.

Стан опрацювання. Розглянемо закони, котрі регулюють виплати гарантованої Державою допомоги особам, котрі доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку.

У 2014 року вступив в дію Закон України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9], згідно з яким було передбачено внести зміни до таких законодавчих актів України: «1. у підпункті 4 пункту 7 розділу II – у Законі України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2] виключено – увесь розділ IV «Допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку»;

2. у підпункті 1 пункту 7 розділу II доповнено – у Законі України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2] – пункт 3 частини першої статті 3 виключити, а саме виключити допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку;

3. у підпункті 2 пункту 7 розділу II доповнено – у Законі України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2] – текст статті 12 викласти у такій редакції: «Допомога при народженні дитини признається у розмірі 41280 гривень. Виплата допомоги здійснюється одноразово у сумі 10320 гривень, решта суми допомоги виплачується протягом наступних 36 місяців рівними частинами у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України».

Положення пункту 7 розділу II визнано конституційними згідно з Рішенням Конституційного Суду № 9-р/2018 від 07.11.2018 [10].

Але допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку залишилася у абзаці восьмому частини першої статті 8 Закону України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2].

Виплачувана допомога при народженні дитини регулювалася мінімальним прожитковим мінімумом на відповідний рік до прийняття ЗУ «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9], котрим цю виплату відмінили.

До 02.02.2014 року у статті 12 Закону України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2] передбачався розмір допомоги при народженні дитини, де було зазначено, що **допомога при народженні дитини нараховується виходячи з розміру прожиткового мінімуму** для дітей віком до шести років, встановленого на день народження дитини. Та доповнено, що допомога при народженні дитини надається у сумі, кратній 30 розмірам прожиткового мінімуму, - на першу дитину; кратній 60 розмірам прожиткового мінімуму, - на другу дитину; кратній 120 розмірам прожиткового мінімуму, - на третю і кожен наступну дитину. Виплата допомоги здійснюється одноразово у десятикратному розмірі прожиткового мінімуму при народженні дитини, решта суми допомоги на першу дитину виплачується протягом наступних 24 місяців, на другу дитину - 48 місяців, на третю і кожен наступну дитину - 72 місяців рівними частинами у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Нова виплата допомоги при народженні дитини складає лише 860 гривень на місяць та є незмінною з 2014 року по жовтень 2023 року включно, та навіть не відповідає мінімальному прожитковому мінімуму на дорослу людину та дитину віком до трьох років. **Розмір допомоги при народженні дитини вже не регулюється розміром мінімального прожиткового мінімуму, котрий збільшується щорічно.**

Після прийняття ЗУ «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні»[9], станом на 01.07.2014 року у Законі України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2] у статті 12 щодо розміру допомоги при народженні дитини, зазначено, що допомога при народженні дитини призначається у розмірі 41280 гривень. Виплата допомоги здійснюється одноразово у сумі 10320 гривень, решта суми допомоги виплачується протягом наступних 36 місяців рівними частинами у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, що становило 860 гривень на місяць впродовж трьох років.

Тому, прийняттям Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9], умисно створене соціальне знищення громадян України, котрі доглядають за дитиною до досягнення нею трирічного віку, так як цей закон не передбачає регулювання виплат по відношенню до мінімального прожиткового мінімуму. **Також цей Закон ігнорує той факт, що особи, котрі отримують виплати допомоги при народженні дитини є застрахованими особами**, котрі не отримують навіть виплат мінімального прожиткового мінімуму на себе та на малолітню дитину, щоб забезпечити себе та дитину їжею, одягом, продовольчими товарами та щоб сплатити комунальні послуги.

ЗУ «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9] був підписаний у м. Києві 27 березня 2014 року № 1166-VII, виконуючим обов'язки Президента України, Головою Верховної Ради України - Олександром Валентиновичем Турчиновим.

Мета статті. З'ясувати, чи відповідають виплати допомоги при народженні дитини Конституції [1], Законам України та ратифікованим Україною Міжнародним документам. Дослідити Законодавство, яким передбачені виплати допомоги особам, котрі доглядають за дитиною до досягнення нею трирічного віку.

Вклад основного матеріалу дослідження.

Була підписана *Постанова Верховною Радою України* від 25.02.2014 № 788-VII «Про уповноваження виконуючого обов'язки Президента України, Голову Верховної Ради України Турчинова О.В. на підписання законів України» [11], де Верховна Рада України постановляє: Уповноважити виконуючого обов'язки Президента України, Голову Верховної Ради України Турчинова О.В. на підписання законів України, прийнятих з 21 лютого 2014 року, на період до здійснення відповідних повноважень Президента України.

Загалом Закон України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9] погодили і підписали 253 особи та 29 комітетів Верховної Ради України.

Закон був підписаний:

1. виконуючим обов'язки Президента України – 1 особа;
2. депутатами Верховної Ради України – 246 осіб;
3. міністром фінансів України – 1 особа;
4. ініціаторами законопроекту – 5 осіб;
5. комітетами Верховної Ради України – 29 комітетів.

Більш детально розглянемо прізвища, ім'я, та по батькові осіб, котрі підписали Закон України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9]:

1. Закон підписаний виконуючим обов'язки Президента України, Головою Верховної Ради України – **Олександром Валентиновичем Турчиновим**;

2. депутати – 246 осіб. Поіменне голосування про проект Закону про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні (№ 4576) – за основу та в цілому проголосували 27.03.2014 року [12], де проголосували за: 246 осіб, проти: 15 осіб, утрималися: 3 особи, та не голосували: 57 осіб, всього: 321 особи.

Депутати, котрі проголосували за:

2.1. Фракція Партії регіонів у Верховній Раді України. Кількість депутатів: 120, за: 1 (відсутні: 86). Проголосували за: Звягільський Юхим Леонідович

2.2. Фракція політичної партії Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» у Верховній Раді України, українська політична партія, яку очолює **Юлія Володимирівна Тимошенко**, колишній прем'єр-міністр України. Кількість депутатів: 88, за: 81 (відсутні: 3).

Проголосували за: Абдуллін Олександр Рафкатович, Апостол Михайло Володимирович, Бойко Володимир Богданович, Бондарев Костянтин Анатолійович, Бриченко Ігор Віталійович, Власенко Сергій Володимирович, Гладій Василь Іванович, Гриневиц Лілія Михайлівна, Данілов Віталій Богданович, Деревляний Василь Тимофійович, Дзензерський Денис Вікторович, Дубовой Олександр Федорович, Зубко Геннадій Григорович, Ілік Роман Романович, Катеринчук Микола Дмитрович, Кириленко Іван Григорович, Князевич Руслан Петрович, Колганова Олена Валеріївна, Королюк Валентин Анатолійович, Курпіль Степан Володимирович, Ледовських Олена Володимирівна, Лук'янчук Руслан Валерійович, Медуніця Олег Вячеславович, Москаль Геннадій Геннадійович, Павловський Андрій Михайлович, Пашинський Сергій Володимирович, Полочанінов Володимир Геннадійович, Сікора Ольга Мирославівна, Соколов Сергій Владиславович, Стойко Іван Михайлович, Тарасюк Борис Іванович, Томенко Микола Володимирович, Федорук Микола Трохимович, Фишук Олександр Георгійович, Чорноволенко Олександр Віленович, Швець Віктор Дмитрович, Шевчук Олег Борисович, Шлемко Дмитро Васильович, Яворівський Володимир Олександрович, Андрієвський Дмитро Йосипович, Ар'єв Володимир Ігорович, Бондаренко Володимир Дмитрович, Бригинець Олександр Михайлович, Васюник Ігор Васильович, Вознюк Юрій Володимирович, Головка Валерій Анатолійович, Гринів Ігор Олексійович, Даценко Леонід Миколайович, Дирів Анатолій Борисович, Дубіль Валерій Олександрович, Ємець Леонід Олександрович, Іванчук Андрій Володимирович, Кальченко Валерій Михайлович, Кириленко В'ячеслав Анатолійович, Княжицький Микола Леонідович, Кожем'якін Андрій Анатолійович, Кондратюк Олена Костянтинівна, Котеляк Лідія Леонідівна, Купрейчик Ірина Валеріївна, Кучерук Микола Герасимович, Лукашук Олег Григорович, Лунченко Валерій Валерійович, Ляпіна Ксенія Михайлівна, Мартиненко Микола Володимирович, Меріков Вадим Іванович, Немиря Григорій Михайлович, Оробець Леся Юріївна, Пазиняк Василь Степанович, Пишний Андрій Григорович, Сенченко Андрій Віленович, Слюз Тетяна Ярославівна, Стець Юрій Ярославович, Сушкевич Валерій Михайлович, Терьохін Сергій Анатолійович, Фаєрмарк Сергій Олександрович, Федорчук Ярослав Петрович, Хміль Михайло Михайлович, Шевченко Андрій Віталійович, Шкварилук Володимир Васильович, Шульга Володимир Петрович, Ярема Віталій Григорович.

2.3. Позафракційні. Кількість депутатів: 59, за: 29 (відсутні: 19).

Проголосували за: Атрошенко Владислав Анатолійович, Герега Олександр Володимирович, Дерев'яно Юрій Богданович, Домбровський Олександр Георгійович, Жванія Давид Важасвич, Забзалюк Роман Омелянович, Калетнік Григорій Миколайович, Кошулинський Руслан Володимирович, Куровський Іван Іванович, Лабунська Анжеліка Вікторівна, Мельниченко Володимир Володимирович, Немілоствий Віталій Олександрович, Павелко Андрій Васильович, Поляченко Юрій Володимирович, **Порошенко Петро Олексійович (5-й Президент України з 7 червня 2014 року – 20 травня 2019 року, засновник корпорації «Рошен»)**, Стаднійчук Роман Васильович, Чудновський Віталій Олегович, Богословська Інна Германівна, Єгоров Олександр Миколайович, Жеваго Костянтин Валентинович, Заболотний Григорій Михайлович, Ключев Сергій Петрович, Кравчук Василь Петрович, Кутовий Вячеслав Григорович, Макеєнко Володимир Володимирович, Наконечний Володимир Леонітевич, Сігал Євген Якович, Смітюх Григорій Євдокимович, **Турчинов Олександр Валентинович (виконуючий обов'язки Президента України, Голова Верховної Ради України)**

2.4. Фракція Політичної партії «УДАР (Український Демократичний Альянс за Реформи) Віталія Кличка» українська політична партія, яку очолює Кличко Віталій Володимирович. Кількість депутатів: 42, за: 37 (відсутні: 5).

Проголосували за: Аверченко Сергій Миколайович, Белькова Ольга Валентинівна, Геращенко Ірина Володимирівна, Іонова Марія Миколаївна, **Кличко Віталій Володимирович (голова Політичної**

партії «УДАР»), Корнійчук Олександр Олександрович, Куренной Володимир Костянтинівич, Матіос Марія Василівна, Павленко Ростислав Миколайович, Палатний Артур Леонідович, Пинзеник Віктор Михайлович, Продан Оксана Петрівна, Раупов Рустам Бурханович, Різаненко Павло Олександрович, Ткачук Геннадій Віталійович, Чугунніков Віталій Семенович, Агафонова Наталія Володимирівна, Гінка Ярослав Ярославович, Дубневич Ярослав Васильович, Іщенко Валерій Олександрович, Карпунцов Валерій Віталійович, Ковальчук Віталій Анатолійович, Куніцин Сергій Володимирович, Кутовий Тарас Вікторович, Мочков Олександр Борисович, Новак Наталія Василівна, Паламарчук Микола Петрович, Пацкан Валерій Васильович, Побер Ігор Миколайович, Путілов Андрій Станіславович, Ревенко Анатолій Дмитрович, Розенко Павло Валерійович, Рябікін Павло Борисович, Сольвар Руслан Миколайович, Чернега Роман Тарасович, Чумак Віктор Васильович.

2.5. Група «Економічний розвиток». Кількість депутатів: 36, за: **32** (відсутні: 3).

Проголосували за: Барвіненко Віталій Дмитрович, Біловол Олександр Миколайович, Буряк Сергій Васильович, Гершов Юрій Іванович, Дмитрук Микола Ілліч, Жук Микола Васильович, Ільюк Артем Олександрович, Клімов Леонід Михайлович, Крук Юрій Борисович, Кулініч Олег Іванович, Мисик Володимир Юрійович, Ничипоренко Валентин Миколайович, Пресман Олександр Семенович, Стоян Олександр Миколайович, Табалов Андрій Олександрович, Табачник Яків Піневич, Хомутиннік Віталій Юрійович, Березкін Станіслав Семенович, Васадзе Таріел Шакрович, Демішкан Володимир Федорович, Єдін Олександр Йосипович, Журавський Віталій Станіславович, Кінах Анатолій Кирилович, Круглов Микола Петрович, Кузьмук Олександр Іванович, Мироненко Михайло Іванович, Мхітарян Нвер Мнацаканович, Пилипенко Володимир Пилипович, Сальдо Володимир Васильович, Сухий Ярослав Михайлович, Табалов Олександр Миколайович, Шипко Андрій Федорович.

2.6. Група «Суверенна європейська Україна». Кількість депутатів: 36, за: **32** (відсутні: 4).

Проголосували за: Баграєв Микола Георгійович, Благодир Юрій Анатолійович, Бушко Іван Іванович, Гайдош ІштванФеренцович, Доній Олександр Сергійович, Єремєєв Ігор Миронович, Зарубінський Олег Олександрович, Івахів Степан Петрович, Кацуба Сергій Володимирович, Лабазюк Сергій Петрович, Литвин Володимир Михайлович, Москаленко Ярослав Миколайович, Пилипишин Віктор Петрович, Развадовський Віктор Йосипович, Сорока Микола Петрович, Фурсін Іван Геннадійович, Шаповалов Юрій Анатолійович, Бадаєв Руслан Геннадійович, Бондар Віктор Васильович, Ващук Катерина Тимофіївна, Джига Микола Васильович, Дудка Володимир Володимирович, Жеребнюк Віктор Миколайович, Зубик Володимир Володимирович, Кацуба Володимир Михайлович, Ковач Василь Ілліч, Ланьо Михайло Іванович, Мартиняк Сергій Васильович, Молоток Ігор Федорович, **Поплавський Михайло Михайлович (ректор Київського національного університету культури та мистецтв)**, Сергієнко Леонід Григорович, Шаров Ігор Федорович.

2.7. Фракція Всеукраїнське об'єднання «Свобода». Кількість депутатів: 35, за: **34** (відсутні: 1).

Проголосували за: Бенюк Богдан Михайлович, Бондарчук Олег Володимирович, Вітів Анатолій Миколайович, Головка Михайло Йосифович, Ілленко Андрій Юрійович, Кириленко Павло Веніамінович, Леонов Едуард Володимирович, Мартинюк Леонтій Святославович, Мельник Євген Іванович, Михальчишин Юрій Адріанович, Міщенко Андрій Миколайович, Осуховський Олег Іванович, Сабій Ігор Михайлович, Сиротюк Юрій Миколайович, Тягнибок Олег Ярославович, Фурман Олексій Юрійович, Черняков Валерій Вікторович, Янків Ігор Тарасович, Блавацький Михайло Васильович, Бублик Юрій Васильович, Гелевей Олег Іванович, Зелік Руслан Богданович, Кайда Олексій Петрови, Кривецький Ігор Ігорович, Лопчак Маркіян Романович, Марцінків Руслан Романович, Мирний Олександр Борисович, Мірошніченко Ігор Михайлович, Осауленко Тарас Володимирович, Панькевич Олег Ігорович, Тягнибок Андрій Ярославович, Фаріон Ірина Дмитрівна, Ханенко Святослав Михайлович, Шевченко Олександр Оксентійович.

2.8. Фракція Комуністичної партії України. Кількість депутатів: 32, за: **0** (відсутні: 6).

3. міністр фінансів України- Олександр Віталійович Шлапак надав погоджену ним **пояснювальну записку від 27.03.2014 року** до проекту Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні»[13]. **В цій пояснювальній записці міністр фінансів України зазначив, що встановлення єдиного розміру допомоги при народженні дитини та скасування допомоги по догляду за дитиною до 3 років дозволить зекономити близько 3,5 млрд. гривень, які будуть спрямовані на соціальний захист найбільш уразливих категорій громадян.** Цей розрахунок стосувався лише 2014 року. Станом на жовтень 2023 року цей закон залишено без змін, що свідчить про значну суму невиконаних соціальної допомоги застрахованим особам, котрі доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку.

4. ініціатори законопроекту – 5 осіб [13]:

– **Яценюк Арсеній Петрович Кабінет Міністрів України;**

– *Іванчук Андрій Володимирович* Комітет з питань економічної політики;

– Геллер Євгеній Борисович Комітет з питань бюджету;

– Чумак Віктор Васильович Комітет з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією;

– Немиря Григорій Михайлович Комітет з питань європейської інтеграції.

Наданий **висновок Головного науково-експертного управління 27.03.2014 року**, котрий наданий в додатках [13], в особі керівника Головного управління Василя Івановича Борденюка, котрий є доктором юридичних наук, кандидатом юридичних наук, професором, доцентом.

У цьому висновку В.І. Борденюк зазначає наступну інформацію, а саме:

“У Законі України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2] законопроектом пропонується допомогу при народженні дитини призначати у розмірі 41 280 гривень. При цьому виплату передбачається здійснювати одноразово у сумі 10 320 гривень, решта суми допомогивиплачувати протягом наступних 36 місяців рівними частинами у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, а також передбачається **об'єднати допомогу при народженні з допомогою по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку шляхом вилучення такої допомоги взагалі.**

Запропоновані ж пропозиції йдуть у розріз із статтею 22 Конституції України [1], що встановлює, що при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод та порушує основний принцип статті 48 Конституції України [1] щодо достатнього життєвого рівня для себе і своєї сім'ї.

Крім того, такі пропозиції призведуть до відновлення таких негативних тенденцій **«як відкладення народження дітей до кращих часів»**, пов'язаних з матеріальним становищем сім'ї. Особливо це стосується молодих сімей, а також сімей, які планували народження другої і наступних дітей.

Звертаємо увагу на те, що реалізація зазначеної вище пропозиції може призвести до розбалансування бюджетів Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття та Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, що в свою чергу позначиться на рівні соціального забезпечення застрахованих осіб у разі настання страхового випадку за цими видами соціального страхування. У зв'язку з цим слід підкреслити, що у супровідних документах до законопроекту відсутні розрахунки щодо наслідків зменшення відрахувань до Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття та Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності і не запропоновані джерела компенсації втрат цих фондів.”

У висновку керівника Головного управління - Василя Івановича Борденюка зазначено, що прийняття законопроекту приведе до зменшення народжуваності. Це свідчить, **що прийняття цього закону створить умови для соціального знищення, геноциду соціально незахищеного населення.**

У статті 48 Конституції України [1] зазначено, щокожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло.

Керівник Головного управління – Василь Іванович Борденюк надає висновок Головного науково-експертного управління, та згідно з цим висновком, цей закон надходить на голосування до депутатів. Керівник Головного управління не згадує ч. 3 ст. 46 Конституції України [1], де зазначено, що **пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом.**

Адже при прийнятті Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9], виплати допомоги вже не регулюються мінімальним прожитковим мінімумом, виплати стають фіксованими, ігнорується інфляція і щорічне збільшення цін на продовольчі товари та комунальні послуги.Що свідчить про **створення умов для соціального знищення осіб, котрі доглядають за дитиною до досягнення нею трирічного віку та малолітніх дітей, створюючи для них життєві умови, розраховані на повне чи часткове її фізичне знищення, скорочення дітонародження чи запобігання йому в такій групі, що заборонено ч. 1 ст. 442 ККУ [4], і визнаногеноцидом.**

Застраховані особи, котрі згідно із Конституцією України [1] мають права на соціальні виплати допомоги у розмірі не нижчої від мінімального прожиткового мінімуму свої виплати не отримують.

Розглянемо 29 комітетів [13] Верховної Ради України, **котрі погодили законопроект «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9]:**

– Комітет з питань економічної політики;

– Комітет з питань бюджету;

- Комітет з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією;
- Комітет з питань європейської інтеграції;
- Комітет з питань аграрної політики та земельних відносин;
- Комітет з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства та регіональної політики;
- Комітет з питань верховенства права та правосуддя;
- Комітет з питань державного будівництва та місцевого самоврядування;
- Комітет з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи;
- Комітет з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності;
- Комітет у закордонних справах;
- Комітет з питань інформатизації та інформаційних технологій;
- Комітет з питань культури і духовності;
- Комітет з питань науки і освіти;
- Комітет з питань національної безпеки і оборони;
- Комітет з питань охорони здоров'я;
- Комітет з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки;
- Комітет у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів;
- Комітет з питань підприємництва, регуляторної та антимонопольної політики;
- Комітет з питань податкової та митної політики;
- Комітет з питань прав людини, національних меншин і міжнародних відносин;
- Комітет з питань правової політики;
- Комітет з питань промислової та інвестиційної політики;
- Комітет з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності Верховної Ради України;
- Комітет з питань свободи слова та інформації;
- Комітет з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму;
- Комітет з питань соціальної політики та праці;
- Комітет з питань транспорту і зв'язку;
- Комітет з питань фінансів і банківської діяльності.

У зв'язку із розглядом цих комітетів, багато запитань постало до: Комітету з питань соціальної політики; Комітету з питань сім'ї; Комітету з питань правової політики; Комітету з питань прав людини, національних меншин і міжнародних відносин; Комітету з питань науки і освіти; Комітету з питань національної безпеки і оборони; Комітету з питань охорони здоров'я; Комітету з питань верховенства права та правосуддя.

Адже безпосередньо цими комітетами, котрі відповідають за захист материнства, батьківства та дитинства, та додержання законів, котрі стосуються цього питання, а також національної безпеки, цими комітетами проігноровано Закони України, Конституцію [1] та Міжнародні Закони.

Детально розглянемо Рішення [10] Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України [1] (конституційності) положень пункту 7 розділу II Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9], від 07.11.2018 № 9-р/2018 року [10], справа № 1-3/2018(2717/14).

В цьому Рішенні [10] Велика палата Конституційного Суду України у складі сімнадцяти суддів:

- Шевчука Станіслава Володимировича - головуючого, доповідача;
- Головатого Сергія Петровича;
- Гультая Михайла Мирославовича;
- Завгородньої Ірини Миколаївни;
- Запорожця Михайла Петровича;
- Касмініна Олександра Володимировича;
- Колісника Віктора Павловича;
- Кривенка Віктора Васильовича;
- Лемака Василя Васильовича;
- Литвинова Олександра Миколайовича;
- Мельника Миколи Івановича;

- Мойсика Володимира Романовича;
- Первомайського Олега Олексійовича;
- Саса Сергія Володимировича;
- Сліденка Ігоря Дмитровича;
- Тупицького Олександра Миколайовича;
- Шаптали Наталі Костянтинівни;

розглянули на пленарному засіданні справу за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України [1] (конституційності) положень пункту 7 розділу II Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9] від 27 березня 2014 року № 1166-VII.

В цьому Рішенні [10] судді зазначили наступне: «Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151², 152, 153 Конституції України [1], Конституційний Суд України вирішив:

1. Визнати такими, що відповідають Конституції України [1] (є конституційними), положення пункту 7 розділу II Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9] від 27 березня 2014 року № 1166-VII.

2. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим, остаточним та таким, що не може бути оскаржено.»

Згідно із п. 1 ч. 4. ст. 1 ЗУ «Про правотворчу діяльність» [15] зазначено, що дія цього Закону не поширюється **на правові акти, що не містять норм права, а саме на: рішення і висновки Конституційного Суду України.**

Почнемо аналізувати дане Рішення [10]. Як вказано у Рішенні [10] Конституційного Суду України, що: «Автори клопотання вважають, що оспорювані положення Закону № 1166 [9] не відповідають частині другій статті 8, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 46 Конституції України [1] «

Але 50 народних депутатів України при поданні клопотання до Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням щодо відповідності Конституції України [1] (конституційності) положень пункту 7 розділу II Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9] не зазначили ч. 3 ст. 46 КУ [1], що свідчить про некомпетентність народних депутатів.

Частиною 2 статті 13 ЦПКУ [6] Законодавство зобов'язує суд самостійно збирати докази, якщо це стосується прав малолітньої дитини, адже відбувається порушення цивільних прав малолітніх дітей, та осіб котрі доглядають за дитиною до досягнення нею трирічного віку прийняттям Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9], а також Законодавство зобов'язує Конституційний Суд самостійно досліджувати норми права, котрі передбачені в Конституції України [1].

Адже згідно із ч. 2 ст. 8 Конституції [1] зазначено, що норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується.

Конституційний Суд при винесенні Рішення [10] не дослідив Конституцію України, та послався у своєму Рішенні [10] лише на поставленні питання народних депутатів, ігноруючи те, що питання стосувалося захисту прав дітей та осіб, котрі за ними доглядають до досягнення дитиною трирічного віку. Що свідчить про недосконалу систему контролю, котрою передбачено призначати на посаду суддів до Конституційного Суду України.

Судді виявили непрофесіоналізм і некомпетентність, котра стосувалася захисту материнства, дитинства та батьківства по всій країні, що призвело до катастрофічних наслідків, та створило умови для геноциду дітей та осіб, котрі доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку.

У абзаці 1 пункту 5 Рішення [10] зазначено, що: «Відповідно до статті 46 Конституції [1] громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом (частина перша); це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними (частина друга); **пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом (частина третя)**»

Але Судді Конституційного Суду України при винесенні Рішення [10] знехтували ч. 3 ст. 46 КУ [1] де зазначено, що пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Судді Конституційного Суду України не зазначили строк дії обмежень, дату прийняття воєнного або надзвичайного стану України, що надала можливість народним депутатам приймати Закон [9], згідно з яким можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод.

Відсутні відомості щодо прийняття умов воєнного або надзвичайного стану під час прийняття Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [9], що начебто могло дати підстави Верховній Раді України обмежувати ч. 3 ст. 46 КУ [1]. А вже ч. 2 ст. 157 КУ [1] передбачено, що Конституція [1] не може бути змінена в умовах воєнного або надзвичайного стану.

У ч. 2 ст. 64 КУ [1] зазначено, що в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Окрім статей: 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 КУ [1].

Тожухваленням Рішення [10] судді Конституційного Суду України проігнорували гарантований державою рівень соціального захисту населення та знехтували ч. 1 ст. 8 КУ [1], де зазначено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права, ч. 2 ст. 8 КУ [1], де зазначено, що Конституція [1] має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції [1] і повинні відповідати їй, та ч. 3 ст. 8 КУ [1], де зазначено, що Норми Конституції [1] є нормами прямої дії.

Розглянемо абзац 7 підпункту 6.1 пункту 6 Рішення [10], щодотвердження суддів Конституційного Суду, котрі зазначають, що «законодавець збільшив розмір допомоги при народженні першої дитини» під час прийняття Закону № 1166 [9]. З'ясуємо, чи дійсно ці твердження є правдивими.

Розмір прожиткового мінімуму встановленого законом із 2014 року по 2023 рік включно:

- на 2014 рік розмір прожиткового мінімуму на дітей віком до 6 років складає 1032 гривні та осіб, які втратили працездатність складає 949 гривень (особа, котра доглядає за дитиною до досягнення нею трирічного віку згідно із законом втрачає працездатність). Загальний прожитковий мінімум на двох осіб за 2014 рік склав 1981 гривню, згідно із абзацом 2 та абзацом 5 ст. 7 ЗУ «Про Державний бюджет України на 2014 рік» [21];

- на 2015 рік розмір прожиткового мінімуму на дітей віком до 6 років з 1 січня 2015 року складає 1032 гривні та осіб, які втратили працездатність, складає 949 гривень. Загальний прожитковий мінімум на двох осіб за 2015 рік склав 1981 гривню, згідно із абзацом 2 та абзацом 5 ст. 7 Закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» [22];

- на 2016 рік розмір прожиткового мінімуму на 1 січня 2016 року для дітей віком до 6 років складає 1167 гривень та осіб, які втратили працездатність, складає 1074 гривень. Загальний прожитковий мінімум за 2016 рік склав на двох осіб 2241 гривню, згідно із абзацом 2 та абзацом 5 ст. 7 Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» [23];

- на 2017 рік розмір прожиткового мінімуму на 1 січня 2017 року для дітей віком до 6 років складає 1355 гривень та осіб, які втратили працездатність, складає 1247 гривень. Загальний прожитковий мінімум за 2017 рік склав на двох осіб суму у розмірі 2602 гривні, згідно із абзацом 2 та абзацом 5 ст. 7 ЗУ «Про Державний бюджет України на 2017 рік» [24];

- на 2018 рік розмір прожиткового мінімуму на 1 січня 2018 року для дітей віком до 6 років складає 1492 гривні та осіб, які втратили працездатність склав 1373 гривні. Загальний прожитковий мінімум за 2018 рік склав на двох осіб 2865 гривень, згідно із абзацом 2 та абзацом 5 ст. 7 ЗУ «Про Державний бюджет України на 2018 рік» [25];

- на 2019 рік розмір прожиткового мінімуму на 1 січня 2019 року для дітей віком до 6 років складає 1626 гривень та осіб, які втратили працездатність склав 1497 гривень. Загальний прожитковий мінімум за 2019 рік склав на двох осіб 3123 гривні, згідно із абзацом 2 та абзацом 5 ст. 7 ЗУ «Про Державний бюджет України на 2019 рік» [26];

- на 2020 рік розмір прожиткового мінімуму на 1 січня 2020 року для дітей віком до 6 років складає 1779 гривень та осіб, які втратили працездатність склав 1638 гривень. Загальний прожитковий мінімум за 2020 рік склав на двох осіб 3417 гривень, згідно із абзацом 2 та абзацом 5 ст. 7 ЗУ «Про Державний бюджет України на 2020 рік» [27];

- на 2021 рік розмір прожиткового мінімуму на 1 січня 2021 року для дітей віком до 6 років складає 1921 гривню та осіб, які втратили працездатність склав 1769 гривень. Загальний прожитковий

мінімум за 2021 рік склав на двох осіб 3690 гривень, згідно із абзацом 2 та абзацом 8 ст. 7 ЗУ «Про Державний бюджет України на 2021 рік» [28];

- на 2022 рік розмір прожиткового мінімуму на 1 січня 2022 року для дітей віком до 6 років складає 2100 гривні та осіб, які втратили працездатність склав 1934 гривні. Загальний прожитковий мінімум за 2022 рік склав на двох осіб 4034 гривні, згідно із абзацом 2 та абзацом 8 ст. 7 ЗУ Про Державний бюджет України на 2022 рік» [29];

- на 2023 рік розмір прожиткового мінімуму на дітей віком до 6 років складає 2272 гривні та осіб, які втратили працездатність склав 2093 гривні. Загальний прожитковий мінімум за 2023 рік склав на двох осіб 4365 гривні, згідно із абзацом 2 та абзацом 8 ст. 7 ЗУ «Про Державний бюджет України на 2023 рік» [30].

Тому згідно з наведеними вище даними вбачається, що фактично, сумавиплачуваної соціальної допомоги при народженні дитини складає щомісячно на дитину і дорослу людину 860 гривень на місяць і є величиною незмінною, а сума мінімального прожиткового мінімуму щорічно збільшується.

У абзаці 1 підпункту 6.2 пункту 6 Рішення [10] зазначено, що: “6.2. Конституційний Суд України вважає, що оскільки допомога при народженні дитини, допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку та допомога при усиновленні дитини встановлені законом і конкретно не визначені в Конституції України [1] як складові права на соціальний захист, гарантованого її статтею 46, то Верховна Рада України має свободу дій щодо законодавчого регулювання порядку надання цих видів державної допомоги.”

Цими твердженнями судді Конституційного суду України порушують ч. 3 ст. 46 Конституції України [1] ухвалюючи дане Рішення [10], також відбувається порушення Законів України та Міжнародних Законів. Судді нехтують гарантованим державою зобов'язанням виконувати ратифіковані Україною Міжнародні документи та зневажають власну Конституцію [1].

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод, котрі закріплені ст. 22 Конституцією [1].

Розглянемо окремі думки суддів Конституційного суду України при прийнятті Рішення [10]:

1. Окрема думка судді Касмініна О.В. [16];
2. Окрема думка судді Саса С.В. [17];
3. Окрема думка судді Шевчука С.В. [18].

Розглянемо окрему думку судді Касмініна О.В. [16]

У абзаці 7 цієї окремої думки судді Касміна О.В. зазначено, що:

“Я не погоджуюсь із таким висновком Суду і вважаю за необхідне на підставі статті 93 Закону України «Про Конституційний Суд України» [19] висловити окрему думку. Згідно з Законом № 2811 [2] до внесення змін Законом № 1166 [9] суб'єктами права на допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку були представники незахищених верств населення, про яких держава піклувалася та яких підтримувала.

У Рішенні [10] Суд вказує, що допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, допомога при народженні дитини та допомога при усиновленні дитини є видами державної допомоги у загальній системі соціального захисту населення; ці виплати мають допоміжний та стимулюючий характер і надаються з метою забезпечення матеріальної підтримки сімей, у яких є діти, створення належних умов для утримання та виховання дітей, захисту їхніх інтересів відповідно до соціальної політики держави у цій сфері (підпункт 6.1 пункту 6 мотивувальної частини [10]).

Проте **такий висновок** не кореспондується з принципами справедливості, соціальної орієнтованості держави, встановленими статтями 24, 48, 52 Конституції України [1], та **не сприяє стимулюванню зростання рівня народжуваності в країні та захисту прав дітей.**

Так, у пункті 1 статті 3 Конвенції ООН про права дитини [3] від 20 листопада 1989 року, передбачено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питаннями соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини.

Проте в результаті внесення змін Законом № 1166 [9] до Закону № 2811 [2] законодавець зменшив розмір допомоги при народженні другої, третьої і кожної наступної дитини, чим порушив принципи Конституції України [1] та міжнародні стандарти.

Хочу наголосити також на тому, що оскільки розмір допомоги при народженні дитини більше не залежить від прожиткового мінімуму, який залежно від економічного стану країни по-

стійно зростає, то збільшення розміру такої допомоги автоматично стає неможливим. Крім того, у помісячному розрахунку ця виплата буде меншою від гарантованого мінімального рівня соціальної виплати, передбаченого статтею 46 Конституції України [1].

Зазначене свідчить про невиконання державою взятих на себе соціальних зобов'язань щодо окремих осіб.

Також, як я вже зазначав у своїй окремій думці стосовно Рішення Суду від 22 травня 2018 року № 5-р/2018 [14] у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України [1](конституційності) пункту 12 розділу I Закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» від 28 грудня 2014 року № 76-VIII, Суд не повинен надавати право законодавцю обмежувати чи скасовувати соціальні пільги громадян, посилаючись на фінансово-економічні можливості держави без надання відповідних розрахунків та іншої доказової бази, яка б підтверджувала конкретну необхідність такого обмеження чи скасування.”

Проаналізувавши окрему думку судді Конституційного Суду України Касмініна О.В. [16] можна зазначити, що цей суддя Конституційного Суду України діяв відповідно до Конституції України [1], та не погодився із прийнятим Рішенням Суду [10].

Розглянемо окрему думку судді Саса С.В. [17]

У абзаці 4 цієї окремої думки судді Саса С.В. зазначено, що: “Конституційний Суд України у Рішенні [10] зазначив, що «оскільки допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, допомога при народженні дитини та допомога при усиновленні дитини не передбачені в Конституції України [1], то на них не поширюються й визначені її статтею 22 гарантії щодо заборони скасування чи звуження змісту та обсягу прав, визначених, зокрема, у статтях 46, 48 Основного Закону України [1]» (абзац третій підпункту 6.2 пункту 6 мотивувальної частини [10]). **Я не можу погодитися з наведеним висновком з огляду на таке.**

Оскільки матеріальна підтримка державою материнства і дитинства гарантується Конституцією України [1], то при ухваленні нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав, визначених у законах України, які передбачають матеріальну підтримку материнства і дитинства.

Положеннями Закону № 1166 [9], які були предметом конституційного контролю, внесено зміни до Закону № 2811 [2] і фактично зменшено розмір допомоги при народженні дитини та скасовано допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку. На мою думку, право на допомогу при народженні дитини та право на допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку охоплюються положеннями частини третьої статті 24, частини третьої статті 51 Конституції України [1] щодо матеріальної підтримки державою материнства і дитинства та гарантуються ними. Тому положеннями пункту 7 розділу II Закону № 1166 [9] всупереч вимогам частини третьої статті 22 Конституції України [1] звужено зміст та обсяг існуючих прав, гарантованих Конституцією України [1].”

Проаналізувавши окрему думку судді Конституційного Суду України Саса С.В. [17] можна зазначити, що цей суддя Конституційного Суду України, діяв відповідно до Конституції України [1], та не погодився із прийнятим Рішенням Суду [10].

Розглянемо окрему думку судді Шевчука С.В. [18]

В окремій думці судді Шевчука С.В. [18] зазначено, що: “Принцип захисту правомірних очікувань нерозривно пов'язаний з принципом правової держави. Як зазначає з цього приводу Конституційний Суд Республіки Латвії, відповідно до принципу захисту правомірних очікувань урядові установи зобов'язані діяти узгоджено у сфері видання нормативних актів і поважати правомірні очікування, що могли виникнути в осіб стосовно конкретних приписів цих актів.

У рішеннях Конституційного Суду Республіки Литви неодноразово наголошувалось, що невід'ємними елементами конституційного принципу правової держави є захист правомірних очікувань, юридична визначеність та правова захищеність.

Конституційний Суд Республіки Литви у рішенні від 15 лютого 2013 року зазначив, що зміни в правовому регулюванні повинні вчинятися у спосіб, аби особи, правового статусу яких такі зміни стосуються, мали реальну можливість пристосуватися до нової правової ситуації. В актах Конституційного Суду Республіки Литви неодноразово вказувалось на такий обов'язок законодавця, зокрема щодо прийняття законів про реструктуризацію системи соціальних гарантій або індивідуальних соціальних гарантій.

Верховна Рада України, скасовуючи допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, а також знижуючи розмір допомоги при народженні другої, третьої і кожної наступної дитини, зобов'язана була встановити достатній **перехідний період**, пов'язаний з набранням чинності положеннями підпунктів 1, 2, 4 пункту 7 розділу II Закону № 1166 [9].”

Проаналізувавши окрему думку судді Конституційного Суду України Шевчука С.В. [18] можна зробити висновок, що у судді Конституційного Суду України Шевчука С.В. відсутні знання Конституції України [1] та Законів України взагалі, та в цілому. Суддя посилається на Конституційний Суд Республіки Литви та Латвії, на їх Конституцію та права. З його окремої думки вбачається знання Конституції України [1] лише з 1 статті по 8 статтю включно. Постає питання, чому цей суддя зневажає власну Конституцію [1], нехтує Законами України, Міжнародними Законами, та чому суддя посилається на Конституцію інших держав, котрі не мають ніякого відношення до України та до її Конституції [1] та Законів України.

Тому згідно із наведеними вище доказами, судді Конституційного Суду України за виключенням судді Саса Сергія Володимировича та судді Касмініна Олександра Володимировича, в кількості 15 осіб при прийнятті Рішення [10] порушили Конституцію України [1], Закони України та Міжнародні Закони.

В діях цих суддів при ухваленні Рішення [10] вбачаються ознаки порушення Конституції України [1] та частини 2 статті 375 ККУ [4], постановленням суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови, що спричинили тяжкі наслідки.

Ця відповідальність, щодо порушення суддями частини 2 статті 375 ККУ [4], стосувалася суддів до 13.07.2023 року коли за постановленням суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови їх притягували до покарання за ст. 375 ККУ [4].

Але після прийняття Закону України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо усунення суперечностей у караності кримінальних правопорушень» [8], котрий прийнято 13.07.2023 та підписано Президентом України Зеленським Володимиром Олександровичем, із ККУ [4] було виключено ст. 368-2 ККУ [4] про незаконне збагачення, котрою передбачена відповідальність за набуття особою, уповноваженою на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, у власність активів у значному розмірі, законність підстав набуття яких не підтверджено доказами, а так само передача нею таких активів будь-якій іншій особі. Також було виключено ст. 375 ККУ [4] котрою передбачено покарання за постановленням суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови.

Дослідивши прийнятий Закон України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні»[9] було встановлено, що цей Закон погодили і підписали 253 особи та 29 комітетів Верховної Ради України. Закон був визнаний Конституційним згідно із прийнятим Рішенням [10], котре погодили 15 суддів Конституційного Суду України, за виключенням судді Саса Сергія Володимировича та судді Касмініна Олександра Володимировича. У зв'язку із чим було порушено Конституцію України [1] тач.1 ст. 442 ККУ [4] щодо геноциду, тобто діяння, умисно вчиненому з метою повного або часткового знищення будь-якої національної, етнічної, расової чи релігійної групи шляхом створення для групи життєвих умов, розрахованих на повне чи часткове її фізичне знищення, скорочення дітонородження чи запобігання йому в такій групі.

Президентом України В.Зеленським було підписано 09.08.2023 Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо негайного відновлення розгляду справ стосовно дисциплінарної відповідальності суддів» [31], котрим відбулося внесення змін також до закону України «Про Вищу раду правосуддя» [32], котрим передбачено частину другу і третю статті 42 викласти в такій редакції: “Дисциплінарні провадження щодо суддів здійснюють Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя”.

А так як Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя не є належним органом, котрим згідно із ст. 216 КПКУ [5], передбачено за підслідністю розслідувати правопорушення скоєнні суддями. Дисциплінарна палата може **лише розглядати скарги та наведену у скаргах інформацію, щодо дисциплінарного проступку суддів.**

Президент Володимир Зеленський був обраний Президентом України 21 квітня 2019 року навиборах в Україні. За період з квітня 2019 року по теперішній час станом на жовтень 2023 року в Закон України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2] вносилися правки одинадцять разів. Відбулися Редакції закону від 09.08.2019 року від 27.12.2019 року, від 01.01.2020 року, від 02.04.2020 року, 27.06.2020 року, 01.07.2020 року, 24.10.2020 року, 14.04.2021 року, 01.12.2021 року, 01.01.2022 року, 16.09.2022 року. Але жодна із цих редакцій не відновила права особам на належні виплати передбачені ч. 3 ст. 46 КУ [1].

Погодження Закону [9] привело до соціального знищення соціально мало захищених верств населення, а саме осіб, котрі доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку та малолітніх дітей.

В цьому випадку немає строку притягнення до кримінальної відповідальності за статтею геноцид, та не має обмежень за державними посадами, що також стосується і Суддів Конституційного суду України.

Римський статут міжнародного кримінального суду [20] набрав чинності в Україні 01.07.2002 року. Місцезнаходженням Суду є Гаага, Нідерланди. Згідно з Римським статутом передбачені повноваження Суду:

1. ч. 2 ст. 4 [20] Суд може здійснювати свої функції і повноваження, як це передбачено цією Статуті, на території будь-якого держави-учасниці та за спеціальною угодою, на території будь-якого іншого держави;

2. ч. 1 ст. 5 [20] Юрисдикція Суду обмежується самими серйозними злочинами, що викликають заклопотаність всього міжнародного співтовариства. Відповідно до цього Статуту Суд має юрисдикцію щодо таких злочинів: а) злочин геноциду;

3. ч. 1 ст. 12 [20] Держава, яка стає учасницею цього Статуту, визнає тим самим юрисдикцію Суду стосовно злочинів, зазначених у статті 5;

4. ч. 1 ст. 13 [20] Суд може здійснювати свою юрисдикцію щодо будь-якого злочину, зазначеного в статті 5 [20], відповідно до цього Статуту, якщо: с) Прокурор почав розслідування щодо такого злочину відповідно до ст. 15 [20];

5. ч. 1 ст. 15 [20] **Прокурор може порушувати розслідування proprio motu на основі інформації про злочини**, що підпадають під юрисдикцію Суду [20];

6. ч. 1 ст. 25 [20] Суд має юрисдикцію щодо фізичних осіб відповідно до цього Статуту;

7. ч. 2 ст. 25 [20] Особа, яка вчинила злочин, що підпадає під юрисдикцію Суду, несе індивідуальну відповідальність і підлягає покаранню відповідно до цього Статуту;

8. ч. 3 ст. 25 [20] Відповідно до цього Статуту особа підлягає кримінальній відповідальності і покарання за злочин, що підпадає під юрисдикцію Суду, якщо ця особа:

– здійснює такий злочин індивідуально, спільно з іншою особою або через іншу особу, незалежно від того, чи підлягає інша особа кримінальній відповідальності;

– наказує, підбурює або спонукає зробити таке злочин, якщо це злочин скоюється або якщо має місце замах на цей злочин;

– з метою полегшити вчинення такого злочину пособниками, підбурює або будь-яким іншим чином сприяє його скоєнню або замаху на нього, включно з наданням засобів для його здійснення;

– будь-яким іншим чином сприяє вчиненню або замаху на вчинення такого злочину групою осіб, які діють зі спільною метою.

9. ч. 1 ст. 27 [20] Справжній Статут застосовується в рівній мірі до всіх осіб без будь-яких різниць на основі посадових становищ. Зокрема, посадове становище як глави держави або уряду, члена уряду або парламенту, вибраного представника чи посадової особи уряду ні в жодному разі не звільняє особу від кримінальної відповідальності згідно з цим Статутом і не є само по собі підставою для пом'якшення Вироку;

10. ст. 29 [20] Щодо злочинів, що підпадають під юрисдикцію Суду, не встановлюється ніякого терміну давності.

При прийнятті Закону [9] відбулось порушення ч. 3 ст. 46 Конституції [1], де зазначено, що держава має виплачувати соціальні виплати згідно з Конституцією України [1] у розмірі не нижчому від прожиткового мінімуму на відповідний рік, на дитину та особу, котра доглядає за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку, але держава виплачує лише 860 гривень на місяць на протязі трьох років.

Постає питання, як особа котра доглядає за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку та дитина мають вижити на 860 гривень на місяць. Ця сума нижча від мінімального прожиткового мінімуму на дорослу людину та дитину віком до трьох років. Та ще ця сума залишилася незмінною з моменту прийняття змін до ЗУ «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» [2] після прийняття Закону [9]. Сума виплат, яку визначили в цьому Законі починаючи з 01.07.2014 року по теперішній 2023 рік залишили без змін, а мінімальний прожитковий мінімум кожен рік збільшується. Відбулось порушення Конституції [1], Міжнародних документів та Законів України.

Своїми діями державні посадові особи позбавили малолітніх дітей та осіб, котрі доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку гарантованого державою соціального захисту.

Висновки. Дослідивши цю проблеми більш детально, можна прийти до висновку, що Україна, як держава, в особі державних органів і державних посадових осіб, нехтує Законами України, Конституцією України [1] та ратифікованими Україною документами, створюючи соціальне знищення громадян України.

Отримана соціальна допомога, котру надають особам, які доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку не відповідає гарантованим державою виплатам, у розмірі мінімального прожиткового мінімуму для дорослої людини і дитини, віком до трьох років.

Цими фіктивними діями державні посадові особи створюють соціальне знищення осіб, котрі доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку та соціальне знищення малолітніх дітей.

Згідно із ст. 34 Конституції України [1] кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір.

Частиною 1 статті 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [7], передбачено, що кожен має право на свободу вираження поглядів.

Постає питання, чому наразі ці основи, на яких створювалась держава, стали нікчемними. Населення України, а саме дітей та осіб, які доглядають за дитиною до досягнення дитиною трирічного віку відкрито піддано соціальному знищенню. А у зв'язку з підвищенням мінімального прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати, продовольчі ціни на продукти харчування та ціни на комунальні послуги збільшуються. Відсутня гарантована державою соціальна захищеність населення, котра мала би бути.

Для відновлення порядку в Державі є надія на допомогу Римського міжнародного кримінального суду, Статут [20] котрого набрав чинності в Україні 01.07.2002 року, місцезнаходженням Суду є Гаага, Нідерланди, у зв'язку із порушенням Конституції України [1], Міжнародних документів, Законів України державними посадовими особами в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР зі змінами від 01.01.2020. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
2. Про державну допомогу сім'ям з дітьми. Закон України від 21.11.1992 № 2811-ХІІ зі змінами від 01.01.2022. Відомості Верховної Ради України. 1993. № 5, ст. 21. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-12> (дата звернення: 09.10.23 р.).
3. Конвенція про права дитини. *ООН*; Конвенція, Міжнародний документ від 20.11.1989. Конвенцію ратифіковано Постановою ВР № 789-ХІІ від 27.02.91 URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021 (дата звернення: 09.10.2023 р.).
4. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-ІІІ зі змінами від 05.01.2022. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 25–26, ст. 131. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 09.10.23 р.).
5. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9-10, № 11-12, № 13, ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/ed20191128> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
6. Цивільно процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 40-41, 42, ст. 492. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
7. Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. *Рада Європи*; Конвенція, Міжнародний документ від 04.11.1950 зі змінами від 02.10.2013/ Конвенцію ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 09.10.2023 р.).
8. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо усунення суперечностей у караності кримінальних правопорушень. Закон України від 13.07.2023 № 3233-ІХ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3233-20#n38> (дата звернення: 09.10.23 р.).
9. Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні. Закон України від 27.03.2014 № 1166-VII. Відомості Верховної Ради України.

- 2014, N 20-21, ст. 745. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1166-18>(дата звернення: 09.10.2023 р.).
10. Рішення Конституційного суду України від 07.11.2018 №9-р/2018, по справі №1-3/2018(2717/14). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v009p710-18> (дата звернення: 09.10.23 р.).
  11. Про уповноваження виконуючого обов'язки Президента України, Голову Верховної Ради України Турчинова О.В. на підписання законів України. *Постанова Верховної Ради України* від 25.02.2014 № 788-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 11, ст. 176 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/788-18> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  12. Поіменне голосування про проект Закону про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні (№ 4576) – за основу та в цілому. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/radan_gs09/ns_arh_golos?g_id=441407&n_skl=7(дата звернення: 09.10.2023 р.).
  13. Проект Закону про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні. Пояснювальна записка від 27.03.14 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=50437 (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  14. Рішення Конституційного Суду України від 22 травня 2018 року № 5-р/2018 по справі № 1-4/2018(2792/15) URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-18> (дата звернення: 09.10.23 р.).
  15. Про правотворчу діяльність. Закон України від 24.08.23 р № 3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20> (дата звернення: 09.10.23 р.).
  16. Окрема думка судді Конституційного Суду України Касмініна О.В. від 07.11.18 р URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/na09d710-18#n2> (дата звернення: 09.10.23 р.).
  17. Окрема думка судді Конституційного Суду України Саса С.В. від 07.11.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/nb09d710-18#n2> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  18. Окрема думка судді Конституційного Суду України Шевчука С.В від 07.11.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/nc09d710-18#n2> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  19. Про Конституційний Суд України. *Закон України* від 13.07.2017 № 2136-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2017. № 35, ст. 376. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2136-19> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  20. Римський статут міжнародного кримінального суду. Міжнародні суди, ООН; Статут, Міжнародний документ від 17.07.1998, набрав чинності в Україні 01.07.2002 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588 (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  21. Про Державний бюджет України на 2014 рік. *Закон України; Бюджет* від 16.01.2014 № 719-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 9, ст. 93. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/719-18> (дата звернення: 09.10.23 р.).
  22. Про Державний бюджет України на 2015 рік. *Закон України; Бюджет* від 28.12.2014 № 80-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2015. № 5, ст. 37. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80-19> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  23. Про Державний бюджет України на 2016 рік. *Закон України; Бюджет* від 25.12.2015 № 928-VIII. Верховної Ради України. 2016. № 5, ст. 54. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/928-19> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  24. Про Державний бюджет України на 2017 рік. *Закон України* від 21.12.2016 № 1801-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2017. № 3, ст. 31. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1801-19> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  25. Про Державний бюджет України на 2018 рік. *Закон України; Бюджет, Розподіл, Перелік* від 07.12.2017 № 2246-VIII зі змінами від 13.12.2018. Відомості Верховної Ради України. 2018. № 3-4, ст. 26. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2246-19> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  26. Про Державний бюджет України на 2019 рік. *Закон України; Бюджет, Розподіл, Перелік* від 23.11.2018 № 2629-VIII зі змінами від 13.12.2019. Відомості Верховної Ради України. 2018. № 50, ст. 400. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2629-19> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
  27. Про Державний бюджет України на 2020 рік. *Закон України; Бюджет, Розподіл, Перелік* від 14.11.2019 № 294-IX зі змінами від 10.12.2020. Відомості Верховної Ради України. 2020. № 5, ст. 31. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/294-20> (дата звернення: 09.10.2023 р.).

28. Про Державний бюджет України на 2021 рік. *Закон України; Бюджет, Розподіл, Перелік* від 15.12.2020 № 1082-IX зі змінами від 09.12.2021. Відомості Верховної Ради України. 2021, № 16, ст. 144. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1082-20> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
29. Про Державний бюджет України на 2022 рік. *Закон України; Бюджет, Розподіл, Перелік* від 02.12.2021 № 1928-IX. Відомості Верховної Ради України. 2022, № 3, ст. 12. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1928-20> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
30. Про Державний бюджет України на 2023 рік. *Закон України; Бюджет, Розподіл, Перелік* від 03.11.2022 № 2710-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2710-20> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
31. Про внесення змін до деяких законів України щодо негайного відновлення розгляду справ стосовно дисциплінарної відповідальності суддів. Закон України від 09.08.2023 № 3304-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3304-20> (дата звернення: 29.10.23 р.).
32. Про Вищу раду правосуддя. Закон України від 21.12.2016 № 1798-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2017, N 7-8, ст. 50. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-19> (дата звернення: 09.10.2023 р.).
33. Miller A.O. State social assistance, which is provided after childbirth to a woman by the Department of Social Protection, deliberately creates genocide of women and children in Ukraine. *European Journal of Law and Political Sciences. Scientific journal* № 3, Vienna, Austria, 2019, 36p. URL: <https://ppublishing.org/archive/edition/the-european-journal-of-law-and-political-sciences/281> (дата звернення: 09.10.2023 р.).